

söbbrä leiab, selle põlli on rõõmsam, ja parrem, kui selle rikka ja sure mehhe põlli, kellel rahha ja jõudo kül, agga söbbrö ei olle. Agga, kui se söbbrus kindel ja järdaw peab ollema, siis peab temma õiglaste wahhel sama ehitud, kes kurja ei falli ja head armastawad, kes mitte agga omma, waid ka teiste kasso peäle mõtlewad, ja keikpiddi helded, lahked ja järrelandiad on. Kurjad tiggedad innimesed leppiwad agga seinni ühte, kui nemmad ühhes patto tewad. Kohhe pärrast sedda lähwad nemmad mittokord so rüüdo, nenda kui siin need kaks wargä.

Kes ühhe pattule süddames maad ainnab, lähheb hõipfaste ka keik mund kurja teggema. Warras hakkas essite agga wargusse patto noudma, agga eks
sest

sest tulles pea mu kurri ello? Enne kui ta isse ehk arwab, on ta jo riakaks, tapplesjaks ja mõrtsufaks sanud, nenda kui siin neist kahhest wargast loeme, kes teine teist urmsiks ja werriseks peksid.

Kui warras arwab, keik targaste seadnud ja hoolt kaännud ollewad, et wargus ei pea tousma ja et se temma päte peab jääma, siis on wahhest teine pettis, kawalam tedda, õige liggi, kes sedda äkliste ärrawüib ja ei warras tohhi sanna lausta. Jo mitto jäi selwisil sest ilma, mis ta üllelohto ja pettusse läbbi olli enne se pole kirjnud. Eks siis olle wargus iggapiddi üks sõgge ja meletu assi, häbbiks, teotusseks ja kahjüks iggaühhel? — ning wargusse pall, häbbi ja hirm, kaitse otse wargä jäljede sees. Pea tulles keik
pä